

M. Teresa Almasque Fornells

Granollerina centenària, teixidora de Roca Umbert

Maria Teresa Almasque Fornells va néixer el 7 d'abril de 1922 a Dosrius. De petita va viure a la Roca del Vallès, al carrer Corró de Granollers i a Canovelles. Va estudiar als Col·legis Nous i, acabada la Guerra Civil, va entrar a treballar com a teixidora a Roca Umbert i, posteriorment, a Can Jaume. Va emigrar amb el seu marit, Josep Requena Expósito, i els seus dos fills a França, on va viure 10 anys. Quan van retornar a Granollers, es van instal·lar en un pis del carrer Colom, al barri de Sant Miquel, on encara viu. Té 2 fills, 4 nets i besnets. És una persona sincera, solidària, a qui sempre li ha agradat ajudar qui ho necessita. Ha estat una gran apassionada del ganxet i encara cuina sovint.

Què recorda de la Guerra Civil?

M'estimo més no parlar-ne perquè recordo moltes coses lletges. Van fer barbaritats, com el bombardeig de Granollers. Quan van venir els avions gairebé no es veien, se sentia el soroll. Jo aleshores vivia a Canovelles, al carrer de la Riera, i el pare no ens va deixar anar a Granollers perquè era ple de morts i va quedar tot fet malbé.

Acabada la guerra, amb 17 anys, comença a treballar a Roca Umbert. Què hi feia?

Era teixidora i hi estava molt contenta. Em tractaven molt bé i mai vaig tenir cap problema amb ningú. Hi vaig treballar 18 anys, tres a Roca Umbert i després, a Can Jaume.

Als 22 anys va quedar orfe...

La mare va morir quan només tenia 6 anys i la meua germana petita també va morir molt jove. Tenia un xicot, en Joaquim, que també va morir de malaltia, ben jove. I quan jo tenia 22 anys, el meu pare va morir. Era un diumenge. Aquell mateix dia, poc abans de morir, em va dir: "Vigila força i fes-te respectar." I aquesta promesa l'he mantinguda sempre. El meu home era nascut a Lúcar (Almeria) i treballava amb un pagès. Anava amb un carro que venia de la vinya i sempre em veia quan anava de camí a treballar a Can Jaume. Em va demanar matrimoni i li vaig dir: "Necessito una persona que em respecti i m'estimi, no tinc ningú al món." I així ho va fer. Ens vam estimar molt i vam ser molt feliços.

"Estic molt contenta de tot allò que he fet a la vida. Sempre m'he preocupat dels de casa i he ajudat molta gent"

Per què van marxar a França?

Ja teníem dos fills i el meu marit no tenia gaire feina a Can Trullàs. Vam marxar l'any 1957 a Avinyó i hi vam viure molt bé durant 10 anys. El meu marit va treballar de pagès i a la construcció, i jo hi feia de tot. Em vaig guanyar molt bé la vida, a França. Vam ser-hi feliços. Teníem més llibertat i més diners que aquí.

L'any 1966 tornen de França...

Perquè els nens es feien grans i ens va semblar que era hora de tornar. L'economia començava a millorar una mica a Catalunya. Vaig fer feines a diverses cases, de dida... i després vaig entrar a treballar a la fàbrica EGA (fàbrica d'elements elèctrics).

He treballat a *puestos* bons. Estic molt contenta de tot allò que he fet a la vida. Sempre m'he preocupat dels de casa i he ajudat molta gent.

I ja no s'ha mogut de Granollers...

M'estimo molt Granollers, és casa meua, i tota la meua família és de Granollers. M'agrada tot, d'aquesta ciutat. Ha crescut molt i quan passejo ho trobo tan canviat!

I quines aficions té?

Tenia poques aficions. Anar a treballar, gaudir de casa meua i fer ganxet. Ara ja no en faig, però n'he fet molt! Encara cuino alguna cosa, em faig el dinar: arròs, patates...